

SELLUI

rets insignificants d'Osona i de l'Empordà, provinents del cèltic MÓNITARI (irl. *muinter* 'clan, família patriarcal, llinatge').

Per acabar un hapax documentat, ben incert, que, si es confirmés, ens posaria sobre la pista d'un parònim català de *Sellemana*. En Ponsich (*Top.*, 114) troba *La Roca de Salimans* en un escrit del S. XIX, situada a muntanya a l'Alt Conflent, damunt de Noedes. Seria potser COELIMAN(1)IS en locatiu-abl. plural? Desconfiem, potser és esvanidor fantasma. Car sembla que del mateix lloc hi ha docs. en les formes *Roca de Sexman*, c. 1090, 1163-96, *Saymon* a. 1412 i *Setman, Sabiman* Ss. XIV i XV. Ara bé, aquestes formes es presten a una etim. diferent i ben convincent: SAXUM MAGNUM 'gran rocacsa' > *seixmany*, reduït a *Seiman* (amb algun altre detall secundari), ço que duu a sospitar que *Salimans* sigui error de còpia per *Sabimans*, grafia maldestra en lloc de *Saiman*. Car imaginar que una evolució del nostre COELII- cap a *Seilm-* hagués pogut donar aquelles altres formes, és donar-se fiances molt llargues. Tanmateix prego a l'amic Ponsich que no ho perdi de vista.

1 Ultra els del Ponent francès (dept. Sarthe) hi havia uns *Cenomani* entre Brescia i Verona (Ciceró etc.), uns prop dels Volcae en la *Provincia*, i uns *Cenimagni* de situació mal coneguda, sotmesos per Cèsar (Holder I, 980, 984.29; III, 1201.38). — 2 Del qual vindria un EKKOLIOS, documentat en inscripcions gregues de Gàl·lia (Horst Schmidt, *ZCelt.* 30 *Phil.* xxv, 175).

Sellent, -ente, V. Sallent Sellera, Sellers, V. Celler Selles, Selleta, V. Sella Sello, V. Sell

SELLUI

Sembla que era duplicat.

1) *Sellui*, pda. munt. de Montcortès en el baix Pallars Sobirà (E.T.C. I, 223, 309).

2) Seria a l'Isàvena, junt amb Magarrofes, que és a mig camí de Roda a Ovarra (Calbera), segons un doc. de 1114, on apareix escrit *Silui* (SerranoS., *NHRbg.*, 383), grafia que en baix llatí pot valer per *selúj*.

Nom pre-romà, de la copiosa sèrie en *-ui* (-ōi), que com ha quedat ben establert després dels molts articles de l'*Onom.* (i E.T.C. II, 62-63), és quasi sempre d'arrel basco-ibèrica. No es veu un enllaç clar en el lèxic euskèric conegut.

Potser, però, en l'antic, en relació amb el que hem vist supra a l'art. *Salisarre*. O millor, partir del basc *çulo* 'forat': com que la *l* basca suposa -LL- ibero-basca

suposarem un triple derivat collectiu *Çulo-ETA*, d'on els cognoms *Zuloaga, Zulueta*, i el nostre *Sellui*, dissimilat de *ÇULLOI*.

Sellumbres, V. Selumbres

SELMA (i SELMELLA)

SELMA, antic llogaret del Gaià, arran de l'Alt Penedès, avui reduït a un veïnat de cases escampades, mun. d'Aiguamúrcia, en les muntanyes que separen aquelles comarques; entremig i equidistant de Valls i Vilafranca. *Pron.*: *sélma*, oït a Torrussolla i alguna altra masada del Montmell i de la Riera de Marmellar, en la part alta de la qual es troba (1932, Exc. 148): GGC, Tarr., 860.¹

MENCIONS ANT. 978: concòrdia entre el bisbe de Bna. i la gent de Santes Creus «de castro de *Albano* --- et pariliatas inter *Albano* et castrum de *Ceume* et dominicaturam q. v. *Stas. Cruces* super flumen *Gaiano*» (*Lib. Bl. de Stes. Creus*, § 2; Font i Rius, § 8, cf. pp. 671, 678); 1108: el castell de *Celma* (pertanyia) als Templers (MiretS., *Templ.*, p. 169); 1138: «*ecclesiam areura* 2 de *Ceuma*» (MiretS., ib.); 1142: *Celma* cit. junt amb Montm(ac)ell (id. ib., 79); 1154: *Selma* [imprès *Sedina*, que corregeixo, per la identificació, que palesa el context] (Kehr, *Papsturk.*, p. 338); 1168: *Celma* (MiretS., ib., p. 169); 1196: *Zelma* citat junt amb *Savallà* (id., id., 158); 1198: *Selma* (junt amb *Papiol*) (*Cart. Poblet*, 159); 1226: A. de *Celma* (*Cart. St. Cugat* III, 416); 1359: «castell de *Çelma*» (*CoDoACA* XII, 34); 1481: *Selma* [d'un] Gualafre (o *Galofre* (MiretS., *Templ.*, 437). I altres dades, amb la forma *Celma*, en 6 docs. de la 2.ª meitat del S. XIII, en el *Lib. Bl. de Stes. Creus* (§§ 43, 87, 91, 92, 154).

ETIM. Del NP àrab *Sälma*, ben conegut, i estès des d'Aràbia fins a Al-Andalus, però que justament sembla haver estat més usual aquí; grafiat *Salma* a l'ús d'Aràbia (Hess, p. 30), *Salma'* en el d'Espanya, nom d'un sarraí de Dénia a. 1058 (*Homen. a Codera*, 430), i freqüent entre els cordovesos (Al-Ĥušanī, *Hist. dels Jutges de Còrdova*, pàssim, p. ex. p. 168.5 del text ar., 157 de la trad.). És de la fecunda arrel *slm* 'salvar, salvaguardar' (Hess en registra 13 NPP, p. 30).

També concretat en NLL valencians, sobretot del Nord: Solana de *Sélma* te. d'Herbés a la r. d'Herbeset (xxvi, 150.6), sengles *Mas de selma* a Albocàsser i a La Serratella (xxviii, 93.13 i 138.4, '43 × '18), i un altre a Vilanova d'Alcolea, prop de la Torre del Domenge (xxviii, 137.10); i *Mas de Selmeta* a Serrateilla (140.1, '44 × '19). No cessa del tot més al Sud: «lo mas de *sélma*» a Canet de Berenguer (xxx, 43.4). També correspon això a l'àrea del cognom *Selma*, que ha recollit *AlcM*: en 9 pobles valencians del Nord, i sobretot 5 de la Conca del l'Ebre i un del Segrià.

SELMELLA. Totes les aparences són que es tracti d'un dim. cat. (o superlatiu islàmic) de *Selma*; majorment vista la proximitat geogràfica i el fet que tots dos llocs (distants uns 13 k., l. r.) pertanyien als béns del monestir de Santes Creus. Si bé cal estudiar-ho curosament, perquè antigament aquest apareix sovint en formes sorprenents. Avui resta com un llogaret, encara vivaç, a l'altra banda del Gaià, uns 20 k. al NNE. de Valls, agre. al mun. del Pont d'Armentera, entre